

Bent Daugaard nyder tilværelsen i sin 4. sals lejlighed i Horsens - og mindes tiden i Grønland, bl. a. ved hjælp af de vendbare sælskins-luffer.

Drømmen, der gik i opfyldelse

Tidligere politibetjent fra Horsens udgiver sin tredje bog

Tekst: Paul Nielsen
Foto: Povl Klausen

Det var en drenge drøm, der gik i opfyldelse, da

gaard, blev udstationeret i Grønland i januar 1966.

Og inden han rejste hjem igen i oktober 1970, havde han fået bekræftet alle sine forventninger. Men ikke mere, end at han håber på at tage en tur til Grønland igen for at genopleve de steder, hvor han havde sit virke i de fire-fem år.

Om få dage sender han en bog på markedet på Forlaget Åløkke. »Politimand i Grønland« hedder den, og det er hans tredje bog. I 1988 udsendte han ungdomsbogen »Med svævefly på narkojagt«, og for et par år siden kom så »En Horsens-dreng og hans by«, som ikke mindst er baseret på de mange samtaler, han har ført med ældre borgere, så billedet af Horsens kunne blive så bredt som muligt.

Polarforskerne

I Bent Daugaards lejlighed på 4. sal i Kongensgade 23 har han mange minder om sine grønlandske år. Han fortæller, at han det første halve år var i Nuuk for at vænne sig til de særlige grønlandske forhold. Derefter var han tre år som stationsleder i Upernavik, og så sluttede han i samme stilling i Sukkertoppen i halvandet år.

- Når Grønland var min drengedrøm, hænger det sammen med, at jeg havde læst så meget om de mange steder, beskrevet af forskere som Knud Rasmussen, Ejner Mikkelsen og Peter Freuchen, fortæller Daugaard. Jeg fik en mulighed for at komme derop, mens jeg var i militæret. Tilbudet gjaldt optagelse i Sirius patruljen, men jeg ønskede at opleve Grønland på en anden måde, nemlig ved at være mere sammen med den grønlandske befolkning.

Naturen

- Og så kom jeg altså af sted som politimand, og den gamle drøm levede helt op til forventningerne. Naturen kom man selvfølgelig ikke udenom, og jeg kom tæt på grønlanderne. Dem lærte jeg mest af i min tid i Upernavik. Her kom jeg til et sted, der var et gammelt samfund for fangere. Det var også et kæmpedistrikt, større end Jylland, og jeg kom meget rundt.

- Om sommeren foregik det med politikutteren, om vinteren især med slæde. Jeg opdagede, at jeg bedre kunne holde varmen, når jeg rendte bag ved slæden end når jeg sad på den. Der var 46 minusgrader. Det var Fandens koldt, men heldigvis var der ingen vind. Jeg havde anskaffet mig et par sælskindshandsker, der har det særlige ved sig, at der er to tommelfingre! Så kan man nemlig vende dem uden at tage dem af, hvis der skulle blive for fugtigt indeni.

Mødrehjælpen

- Selvfølgelig er der himmelvid forskel på at være politimand herhjemme og i Grønland. Bl. a. tog vi os også af mødrehjælpen. Færdselsloven er ifølge sagens natur også anderledes.

- I kriminalloven for Grønland står direkte, at vi skal være med i resocialiseringen. En slags straf for en forbrydelse kunne bestå i, at den dømte blev

flyttet et andet sted hen. Der findes kun et fængsel. Det ligger i Nuuk og hedder Anstalten for Domfældte.

- Forskellen ligger ydermere i, at grønlanderne ofte kommer til politiet for at få gode råd, så vi yder en slags socialrådgivning. Vi har hjulpet med de mange papirer og attester, som man også kender deroppe.

Danskerne

- For mig betød opholdet meget rent menneskeligt. Det er påstået, at grønlanderne drikker meget, men i hvert fald ikke så slemt som mange af de danske håndværkere, jeg mødte. De var ikke altid af 1. klasse. Det gav problemer.

- Jeg har set annoncer, hvori man søgte dansk arbejdskraft til Grønland. Der var altid tilføjelsen: »Familie kan ikke medtages«. Efter min mening burde der have stået »Familie bør medtages«. Så kunne parterne nemmere have lært hinanden at kende. Måske ville det betyde, at opbygningen kom til at ske noget langsommere, men jeg tror i hvert fald, det ville have været gavnligt.

Grønlanderne

- Jeg har rejst meget rundt med grønlanderne, og her har jeg altid følt mig sikker og i de bedste hænder. Grønlanderne kan selv klare det, de har brug for i hverdagen. De laver deres egne harpuner, kamikker og tøj, for de kender naturen og dens luner. Jeg har altid godt kunnet lide at ligge i telt og gør det stadig. Jeg har også prøvet det i Grønland, og jeg har på mine ture overnattet i snehuler eller fangsthytter, mens vi ventede på, at vejret skulle blive bedre.

Juleaften

- Juleaften i Grønland er noget specielt, hvad jeg også fortæller om i min bog. Der er tradition for, at grønlanderne julenat aldrig under to sammen drager rundt til venner og synger julesalmer udenfor. Der er ikke noget, der lyder kønnere en frostklar nat.

- Med til Grønland havde jeg min klarinet, og i Upernavik var vi nogle stykker, der spillede til bal engang om ugen. Blev der optræk til ballade, holdt vi inde. Så snakkede vi med ballademageren og sagde, at han nok trængte til lidt frisk luft. Når han kom ind igen efter 30 graders kulde ude, var der ikke noget i vejen.

Romanen

- Er der en 'ny bog på trapperne?

- Jeg arbejder på en roman, som jeg har samlet materiale til i et par år. Det bliver en roman om en gammel drabssag. Jeg stødte på sagen på gennemrejse. En mand havde slået sin kone ihjel og skåret hende i småstykker, han fodrede hunden med. Han nægtede, men politiet fandt et lille stykke af en lillefinger, som hundene, ikke havde kunnet klare. Bogen har jeg givet arbejdstitlen »En finger med i spillet«.